

ZIN IN LEVEN

als je wat van je leven
weet te maken
is dat de zin in je zijn
maar tevens je beloning

ps.lowflyer@gmail.com

wij volwassen

GOD

met pensioen

Peter Maassen

Tekst en cover: Peter Maassen

ISBN: 9789462543560

© 2015 Peter Maassen

Inhoud:

- WAAROM DIT BOEKJE ? 05
01. VEEL OVER MIJZELF 07
 02. WENSGEDRAG 11
 03. RELIGIE IN MIJN LEVEN 17
 04. WORSTELN MET LITERATUUR 21
 05. WIJ VOLWASSEN, GOD MET PENSIOEN 27
 06. TERUGBLIK OP MIJN VERHAAL UIT 2003 33
 07. KINDEREN, KUNNEN EN KENNEN 41
 08. GROETEN UIT HET PARADIJS 59
 09. RESPECT, VAN EIGENSCHAP TOT DILEMMA 65
 10. MEER OVER RESPECT 71
 11. MIJN BRIEVEN NAAR DE LIMBURGER 73
 12. NOG EVEN SAMENGEVAT EN CONCLUSIE 105
 13. LITERATUUR 110
 14. IKZELF IN VOGELVLUCHT 115
 15. GEDICHTJE 121
 16. GEDACHTE 123
- LEVEN is 124

WAAROM DIT BOEKJE?

Tja, waarom?

De evolutietheorie van Darwin betekende een enorme omwenteling in het wetenschappelijk denken. Darwin, als gelovig mens, aan zijn onderzoek over de ontwikkeling van het leven begonnen, was zich steeds meer bewust van het feit dat het beeld dat de Mens al eeuwenlang, vanuit de Bijbel over zichzelf over God en Zijn Schepping had, voorzichtig uitgedrukt, flink bijgesteld diende te worden.

Hij aarzelde niet voor niets bijna twintig jaar voordat hij zijn theorie over de evolutie van alles wat leeft, vooral van dier tot mens, voldoende onderbouwd, onderzocht en bewezen, aan de wereld bekend wilde maken.

Darwin moest trouwens nog opschieten, want het woord 'evolutie' zinderde al een tijdje door de ether. Nu in 2015 al zo'n 150 jaar geleden.

Voor velen, meest wetenschappers, was de evolutietheorie van Charles Darwin aanleiding om er boeken over te schrijven. Ik had over evolutie nog niet voldoende kennis in huis om mijn boekje daarmee helemaal vol te krijgen, wilde ik ook niet, omdat veel 'gerelateerde onderwerpen' mij nóg meer bezig hielden.

Verder, tussen de kaft, best veel over mijzelf als een soort van 'zelfonderzoek' om erachter te komen waarom ik in 2003 mijn, bij hoofdstuk vijf genoemde, 'Wij volwassen god met pensioen' schreef.

Omdat ik denk dat mijn achtergrond en aanleg, mijn opvoeding door m'n pleegmoeder en zelfs mijn werk

als onderwijzer een rol hebben gespeeld, wil ik hierover ook het nodige aan je kwijt.

Als je niet in een god gelooft, hoe zit het dan met normen en waarden? Hoe zit het dan met respect voor die ander, voor leven, voor al het niet of wel zichtbare? Ik denk daarbij bijvoorbeeld aan gevoelens, meningen, ideeën van anderen, maar ook aan eigendommen. Hoe weet je dan hoe je, in het dagelijks leven, met je medemens hoort om te gaan?

Ook daar gaat het in mijn boekje over.

Mijn kennis over de evolutietheorie is intussen wel zo gegroeid dat ik vind dat ik er een woordje over mee kan praten.

Maar, ook mijn gefilosofeer en daardoor veranderde ideeën over 'het geloof' hebben mij zo 'mondig' gemaakt dat ik na het lezen van bepaalde artikelen in onze regiokrant, De Limburger, vaak een grote drang voel om te reageren; dat doe ik dan door het sturen van een lezersbrief.

Omdat mijn ingezonden brieven inhoudelijk veel raakvlakken hebben met de rest van mijn 'gefilosofeer' vond ik het logisch ze ook toe te voegen.

Dit en mijn vorige boekje vinden zelfs hun oorsprong in mijn schrijfsels naar de krant.

Van mijn reeds in 2012, ook via De Limburger uitgegeven: 'Groeten uit 't Paradijs', vind je de complete tekst in deze uitgave terug.

Nu wel verder bewerkt en voorzien van een kritische evaluatie in hoofdstuk zes.

01. VEEL OVER MIJZELF

Het meer autobiografische deel van mijn verhaal wil ik opdragen aan degene die mij, vanaf mijn vijfde jaar opvoedde, mijn pleegmoeder, die ik altijd 'tante Nel' noemde, mej. Nel Verlegh.

Geboren op 20 november 1914.

Doordat ik, tot mijn twaalfde, regelmatig contact had met mijn biologische moeder, was het voor mij moeilijk haar met 'moeder' aan te spreken.

Voor mij was het trouwens moeder en niet mamma of ma. Alle brieven die ik tot mijn twaalfde, min of meer verplicht, aan mijn ma schreef begonnen met 'lieve moeder'. Als ik zei ik wel mamma, las ik ergens.

Het laatste deel van haar leven was mijn pleegma, vanaf 1958 ongeveer, lerares aan de opleiding voor onderwijzeres, Kweekschool Immaculata, van de zusters van het 'Arme kindje Jezus', aan de Brusselseweg in Maastricht.

Een mond vol, maar ze werkte, dus gewoon, als lerares, bij de nonnen.

Zij gaf daar didactiek, pedagogiek, psychologie en ze deed ook een deel van de praktijkbegeleiding.

Ons huis lag altijd vol met studieboeken en scripties. Ik ken haar niet anders, dan eeuwig zittend, in haar fauteuil, bij de gaskachel, met een plank van leuning naar leuning met daarop een studieboek of het werkstuk van een van haar studentes.

In 1977 is zij, bijna toe aan haar pensioen, plotseling overleden.

Het meer 'filosofisch getinte' deel draag ik liever niet aan haar op, omdat bij sommige lezers het idee zou kunnen ontstaan dat er tijdens mijn opvoeding, of zelfs erna, misschien iets mis zou zijn gegaan dat mijn huidige 'ongeloof' veroorzaakte.

Het tegendeel is, denk ik, waar.

De vakken die zij gaf zijn vast van 'positieve' invloed geweest op mijn opvoeding. Zeker in mijn puberjaren. Helemaal zeker ben ik daar niet van.

Denkend dat zij met 'haar kennis van psychologie' mij misschien zou 'doorzien', deed ik mij soms (of was het altijd?) anders voor dan ik werkelijk was.

Helaas heb ik niet kunnen ontdekken of zij die vorm van camouflage misschien wel doorhad.

Waarschijnlijk was het wel gewoon pubergedrag?

Ik was, denk ik, niet het 'voorbeeldige kind' dat zij zich gewenst had.

Meestal komt het met ouder worden weer goed. Ben gelukkig tevreden met en over mijzelf.

Wat ik niet zo leuk vond is dat zij mij tijdens haar lessen op de 'Kweek' vaak als voorbeeld gebruikte, of dat zij dingen over mij vertelde.

Waarschijnlijk over mijn 'voorbeeldigheid', of haar opvoedkunde in de praktijk?

Te bedenken dat ik vanaf 1965 zelf als onderwijzer in opleiding de Rijkskweek in Maastricht bezocht en dat haar studentes van toen mijn leeftijd hadden.
Had ook z'n voordelen.

Ik heb altijd verkondigd en dat vind ik nog steeds, dat ik bij mijn pleegmoeder niets tekort kwam, in materieel opzicht zeker niet.

Wij gingen al begin zestiger jaren met de bus van Ebatours op vakantie naar Alpnach en Kitzbühel en later zelfs vliegend naar Spanje. Heel wat in die tijd.

Er mocht altijd wel een neefje mee.

Ik noemde ze later altijd 'mijn valse neefjes', omdat ik heel goed wist dat we geen familie waren.

Affectief had ik wel behoefte aan wat meer 'warmte', geknuffel misschien, maar er was genoeg gezelligheid die mij dat snel deed vergeten.

Wel dacht ik vaker, wanneer er een goed uitziende, mij sympathiek lijkende man thuis kwam klussen: 'Dat zou best mijn vader mogen zijn.'

Je zult mijn pleegmoeder verderop in mijn verhaal nog tegenkomen. Dat heeft ze, achteraf gezien, wel verdiend. Ik heb nu zelf ervaren dat opvoeden niet altijd even gemakkelijk is.

Ofschoon ik niets te klagen heb.